

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.V.20.927/2021/6.

A tanács tagjai: dr. Puskás Péter a tanács elnöke
dr. Csesznok Judit Anna előadó bíró
dr. Bartal Géza bíró

A felperes: felperes neve
felperes címe

A felperes képviselője: dr. Balajthy János ügyvéd
cím1

Az alperes: alperes neve
alperes címe

Az alperes képviselője: Dr. Ökrös Edit Ügyvédi Iroda,
ügyintéző: dr. Ökrös Edit ügyvéd
cím2

A per tárgya: szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és határozatának száma: Fővárosi Törvényszék
43. Pf. 630.935/2021/4.

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma: Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság
21.P.21.120/2020/19.

Rendelkező rész

- A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.
 - Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 125.000 (százhuszonötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.
- Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes 2009. február 18-án – közjegyzői okiratba foglalt szerződéssel – 16.800.000 forintot adott kölcsönt a felperesnek, aki annak visszafizetését 2010. február 23-ig vállalta.

[2] A szerződés 4. pontjában a felek megállapodtak abban, hogy az ügyleti kamat összege 7.056.000 forint, amelynek megfizetése a kölcsön visszafizetésével egyidejűleg esedékes, ennek megfelelően a felperes a szerződés lejártakor 23.856.000 forint megfizetésére köteles. Fizetési késedelem esetén a lejárt tőketartozás összege a meg nem fizetett kamat összegével – minden év február 24. napján – megnövekszik, amely után a felperes évi 42% kamat megfizetését vállalja. A késedelem időtartamára az ügyleti kamaton felül további 8% késedelmi kamat jár, amely a késedelmes összeg megfizetésével egyidejűleg esedékes.

[3] A felperes fizetési kötelezettségét nem teljesítette, a szerződés – jóerkölcsbe ütköző és uzsorás jellegén alapuló – érvénytelenségének megállapítása iránti keresetét a Budaörsi Járásbíróság 2016. november 10-én jogerőre emelkedett ítéletével elutasította.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

[4] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg a kölcsönszerződés 4. pontja azon rendelkezésének, amely szerint: „Fizetési késedelem esetén a lejárt tőketartozás összege a meg nem fizetett kamat összegével – minden év február 24. napján – megnövekszik, amely után a felperes évi 42% kamat megfizetését vállalja.” az érvénytelenségét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 239/A.§-a, 227.§ (2) bekezdése és 228.§ (3) bekezdése alapján.

[5] Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú és másodfokú ítélet

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével a kereset elutasította.

[7] Az ítélet indokolása szerint a rPtk. 207.§ (1) bekezdés szerinti nyelvtani értelmezéssel, a kölcsönszerződés és a Budaörsi Járásbíróság jogerős ítélete alapján a felek a kölcsönösszeg után 50%-os kamatkikötést tettek, amely kamat minden év február 24. napján

tőkésedik, kamatos kamattá válik. Nincs jelentősége annak, hogy a felek ügyleti kamat megnevezéssel határozták meg a késedelmi kamatot. A kereset tárgyává tett szerződési feltétel ezért nem érthetetlen, nem ellentmondó, nem jogellenes, nem lehetetlen, ebből következően nem érvénytelen. Utalt arra is, hogy az Alkotmánybíróság a 61/1993. (XI. 29.) AB. határozatában már állást foglalt a kamatos kamat kikötésének lehetőségéről.

[8] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét – eltérő jogi indokolással – helybenhagyta.

[9] Ítélete – felülvizsgálat szempontjából releváns – indokai szerint a szolgáltatás lehetetlensége érvénytelenséget kiválthat, de csak ha abszolút jellegű, azaz bárki számára lehetetlen a szolgáltatás (magatartás) nyújtása. A relatív, tehát csak a kötelezett vonatkozásában fennálló lehetetlenség nem eredményez semmisséget. Az abszolút lehetetlenség egyik formája a jogi lehetetlenség, vagyis, ha a jogszabály tiltja a szolgáltatást (tilos szerződés). A perbeli esetben az adós, mint kötelezett szolgáltatása a rendelkezésére bocsátott kölcsön mikénti visszafizetése (szerződés 3-4. pont) tevőleges pénzbeli szolgáltatás, pénzfizetés, amellyel kapcsolatban abszolút lehetetlenség nem áll fenn, azon belül jogi lehetetlenség sem, nincs ugyanis pénzfizetésre irányuló jogszabályi tilalom.

[10] Kifejtette, hogy a felek szerződése nem szűnt meg sem szerződésszerű teljesítéssel, sem egyéb más módon, tehát szó nincs arról, hogy már csak késedelmi kamat illethetné az alperest. A kölcsönszerződésben foglalt jogokat és kötelezettségeket nem övezik olyan kógens rendelkezések, amelyek alapján a perbeli kölcsönszerződés jogi lehetetlenségéről lehetne beszélni. A felek az adós pénzszolgáltatását szabadon határozhatták meg, a szolgáltatás elnevezése (ügyleti vagy késedelmi kamat) nem releváns, jelentősége a teljesítendő pénznemnek és a mennyiségnek van, amelyet a szerződés tartalmaz. A kereset az érvényesített jog alapján nem alapos, mert a keresettel érintett szerződéses rendelkezés a keresetben felhívott okból nem érvénytelen. Kifejtette, hogy a kereset nem tette szükségessé a szerződéses rendelkezés értelmezését, így az elsőfokú ítélet erre vonatkozó indokait mellőzte.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[11] A jogerős ítélettel szemben felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és – tartalma alapján – az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát, másodlagosan a jogerős ítélet elsőfokú ítéletre kiterjedő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára való utasítását kérte. Megsértett jogszabályként a rPtk. 198. §-át, 227. §-át, 523. §-át és 526. §-át jelölte meg.

[12] Felülvizsgálati kérelmét azzal indokolta, hogy tévesen járt el a másodfokú bíróság akkor, amikor úgy foglalt állást, hogy a felek szerződése nem szűnt meg a szerződésben meghatározott futamidő lejártával. Kifejtette, hogy a kölcsönszerződés egy használati szerződés, amelynek lényege, hogy a szerződés fennállása alatt az adós használhatja a kölcsön tárgyát, míg a szerződés megszűnésével azt vissza kell adnia, illetve ezen felül a használat

ellenértékeként annak időtartamára főszabály szerint ügyleti kamatot kell fizetnie. A határozott időre kötött kölcsönszerződésben – szemben a Ptk. 526. §-ában szabályozott, felmondással megszüntethető határozatlan idejű kölcsönnel – a felek maguk állapodnak meg abban, hogy a szerződés mikor szűnik meg, az adósnak mikor kell visszaadnia a kölcsön összegét, amely időponttól már fogalmilag kizárt ügyleti kamat felszámítása, az adóst ekkortól a szerződésszegő magatartása miatt késedelmi kamat fizetési kötelezettség terheli. E körben hivatkozott a BH2007. 369., BH1996. 378. számú eseti döntésekre.

[13] Utalt arra, hogy a támadott szerződéses rendelkezés a rPtk. 227. § (2) bekezdése szerint azon okból semmis, mert jogilag lehetetlen szolgáltatásra irányul, amikor előírja, hogy a felperesnek olyan kölcsönösszeget is vissza kell fizetnie, amelyet az alperes nem bocsátott a rendelkezésére és az alapján úgy kell ügyleti kamatot fizetnie, hogy a felek közötti szerződés már megszűnt. A felek azon megállapodása ugyanis, hogy a futamidő után felszámított ügyleti kamat tőkévé, azaz kölcsönösszeggé válik, ellentétes a rPtk. 523. §-ában foglaltakkal. Az ügyleti, vagy késedelmi kamatfizetési kötelezettséget a felek nem minősíthetik át kölcsönösszeggé, nem vonhatják a tőketartozás visszafizetési kötelezettség körébe. E körben utalt a BH1998. 495. számú jogesetre. Kifejtette, hogy a felek támadott megállapodása olyan szinten ütközik a rPtk. által meghatározott fogalomrendszerbe, hogy az a rPtk. 200. § (2) bekezdése szerint is semmis.

[14] A felperes szerint tévedett a másodfokú bíróság abban is, hogy a kölcsönszerződést szabályozó jogszabályi rendelkezések nem kógens, hanem diszpozitív jellegűek, a felek az adós pénzszolgáltatását szabadon határozhatták meg, a szolgáltatás elnevezése (ügyleti, illetve késedelmi kamat) nem releváns, jelentősége a teljesítendő pénznemnek és a mennyiségnek van, amelyet a szerződés tartalmaz. A szerződéses szabadságot ugyanis csak a polgári anyagi jogi keretek között lehet értelmezni, így, ha a felek, mint jelen esetben is, olyan rendelkezést foglalnak a szerződésbe, amely fogalmilag kizárt, akkor az jogilag lehetetlennek minősül. Súlytalan és érthetetlen, hogy a másodfokú bíróság szerint a szolgáltatási kötelezettséget megalapozó jogcím (elnevezés) nem bír relevanciával. A rPtk. 198. §-a alapján ahhoz, hogy valamely kötelezettség a felet jogszerűen terhelje, a kötelezettség meghatározásán túl szükséges, hogy annak jogcíme is legyen. A fajta és mennyiség meghatározása a fizikai lehetetlenség szempontjából lehetne releváns, a jogi lehetetlenség szempontjából éppen a jogcím lehetetlensége az, ami kizárólagos relevanciával bírhat.

[15] A felperes arra is hivatkozott, hogy a kereseti kérelem elutasítására eljárási szabálysértés útján, a felek kérelmein túlterjeszkedve került sor akkor, amikor az elsőfokú bíróság a szerződés értelmezése körében erre irányuló kereseti kérelem nélkül az érvénytelen szerződés feltehető érvényes tartalmát megállapította. Emellett a lefolytatott bizonyítás eredménye okszerűtlen, az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás módosítása szükséges, a megállapított tényekből az első- és másodfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést szükséges levonni, az első- és a másodfokú ítélet felülmérlegelése szükséges és a felperes által előterjesztett kérdések kapcsán érdemben kell határozni.

[16] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében – tartalma alapján – a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[17] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

[18] A felülvizsgálati eljárás nem a per folytatása, hanem szigorú eljárásjogi szabályok szerinti rendkívüli perorvoslat. A felülvizsgálat során a Kúria a felülvizsgálati és – amennyiben előterjesztésre kerül – a csatlakozó felülvizsgálati kérelem korlátai között, az ott megjelölt jogszabályok tekintetében vizsgálja a jogerős ítélet jogszabálysértő voltát [Pp. 423. § (1) bekezdés].

[19] A megállapításra irányuló kereseti kérelem tárgyában hozott jogerős ítélet kifejezetten eltérő indokolással hagyta helyben a per főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét, így az ügyben nem volt kizárt a felülvizsgálat, a felperes szükségtelenül terjesztett elő felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet.

[20] A Pp. 413. § (1) bekezdése és – az eljárásjogi tárgyú elvi iránymutatásoknak az új Pp. hatályba lépése folytán történő felülvizsgálatáról szóló 1/2017. Polgári jogegységi határozat alapján a Pp. hatálya alá tartozó ügyekben is alkalmazandó – a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II.15.) PK vélemény 3. pontja és annak indokolása szerint, a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő, kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen konjunktív feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt megjelöli a megsértett jogszabályhelyet, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, azaz a jogszabálysértésre való hivatkozása indokát ismerteti. Ha a fél a felülvizsgálati kérelmében több, egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell ezekkel a tartalmi követelményekkel. A hiányos hivatkozásokat a Kúria érdemben nem bírálja el.

[21] A felülvizsgálati eljárás tárgya a jogerős ítélet [Pp. 406. § (1) bekezdés], így az elsőfokú ítélet jogszabálysértő voltára előadott érvek és hivatkozások a felülvizsgálati eljárásban nem vizsgálhatóak. A jogerős ítélet is csak olyan kérdésben támadható felülvizsgálati kérelemmel, amely az első- és a másodfokú eljárásnak is tárgya volt (BH2017. 232.II.). Ennek az az oka, hogy a bíróságok nem követhettek el jogszabálysértést olyan körülményre, jogra vonatkozóan, amelyet a fél nem tett az eljárás korábbi szakaszainak tárgyává és ezért azt a bíróságok nem is vizsgálhatták. A mindezekre tekintettel azok a kérdések sem lehetnek az érdemi felülvizsgálat tárgyai, amelyeket a felperes fellebbezésében nem kifogásolt.

[22] Mindezekre tekintettel a felülvizsgálati eljárásban nem voltak vizsgálhatóak a felperes elsőfokú ítélettel szembeni kifogásai, továbbá az eljárásjogi hivatkozásai – a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése, tényállás nem megfelelő megállapítása, kérelmeken való túlterjeszkedés – sem képezték az eljárás tárgyát, tekintettel arra, hogy a felperes e körben nem jelölt meg jogszabálysértést. Nem voltak vizsgálhatóak a felperes rPtk. 526. §-ának a megsértésére alapított érvei sem, ugyanis a felperes az elsőfokú ítélet elleni

fellebbezésében még tartalmilag sem hivatkozott annak megsértésére, így az e jogszabályhellyel kapcsolatos vizsgálat nem képezte a másodfokú eljárás tárgyát, következésképpen a jogerős ítélet e jogszabályhelyet meg sem sérthette.

[23] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a felek közötti kölcsönszerződés 4. pontjának a felperes által megjelölt szövegrésze a rPtk. 228. § (3) bekezdése, illetve a rPtk. 227. § (2) bekezdése alapján érvénytelen, a szerződéses rendelkezés jogszabályba ütközés miatti, azaz a rPtk. 200. § (2) bekezdése alapuló semmisségét azonban nem állította, így az eljáró bíróságok a Pp. 2. § (2) bekezdése és 342. § (1) bekezdése alapján az utóbbi kérdésben nem foglalhattak állást. A felperes felülvizsgálati kérelmében kizárólag a jogerős ítéletnek a rPtk. 227. § (2) bekezdésére alapított keresetét elutasító rendelkezésének a jogsértő voltát állította, így a Kúria eljárása is csak ezen kérdés vizsgálatára korlátozódott.

[24] A rPtk. 227. § (2) bekezdése értelmében a lehetetlen szolgáltatásra irányuló szerződés semmis. A szolgáltatás akkor lehetetlen, ha valamely jogi vagy fizikai okból eleve kizárt a teljesíthetősége. Jogi értelemben lehetetlen szolgáltatásról akkor van szó, ha az adott szerződéses szolgáltatásnak a szerződéskötés időpontjában fennálló, elháríthatatlan, végleges jogi akadálya van, így, ha jogszabály tiltja azt a konkrét magatartást (szolgáltatást), amelynek teljesítését a kötelezett a szerződésben vállalja, vagy ha valamelyik fél személyére vonatkozóan áll fenn az adott szolgáltatásra jogszabályi tilalom.

[25] A felperes a rPtk. 227. § (2) bekezdésének sérelmét arra alapította, hogy a felek közötti szerződés támadott rendelkezése a rPtk. 523. §-ával és a Ptk. 198. §-ával ellentétesen ír elő a felperes terhére a futamidő lejártát követően ügyleti, illetve kamatos kamat fizetési kötelezettséget, így a Kúria a felülvizsgálati eljárásban a Pp. 423. § (1) bekezdése alapján – a már kifejtettek értelmében – kizárólag abban a kérdésben foglalhatott állást, hogy ezen jogszabályhelyek tartalmazzak-e olyan kifejezett tiltó rendelkezést, amelybe a felek kamatmegállapodása ütközik.

[26] A felperes által hivatkozott rPtk. 198. §-a a szerződés definícióját tartalmazza, generalis szabályként rögzíti azt az alaptételt, hogy a szerződések alapján a kötelezett köteles a szolgáltatás teljesítésére, míg a jogosult a szolgáltatás követelésére jogosult. Ezen jogszabályhely kamatkikötésre vonatkozóan semmilyen előírást nem tartalmaz, így tiltó rendelkezést sem. A felperes hivatkozásával szemben azt sem írja elő, hogy a szolgáltatás kizárólag abban az esetben jár, illetve követelhető, ha annak jogi minősítése, elnevezése jogilag egzaktnak kerül a szerződésben meghatározásra.

[27] A rPtk. 523. § (1) bekezdése – a kölcsönjogviszonyra adaptálva a fenti általános szabályt – csak azt rögzíti, hogy a kölcsönszerződés alapján a pénzintézet vagy más hitelező köteles meghatározott pénzösszeget az adós rendelkezésére bocsátani, az adós pedig köteles a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni. A magánszemélyek közötti kölcsönszerződés vonatkozásában a kamatmegállapodást tiltó, illetve annak tartalmát kógens módon rögzítő rendelkezést nem tartalmaz. Tiltó rendelkezés hiányában a felek tehát a rPtk. 200. § (1) bekezdése és az ezt kifejezetten lehetővé tevő rPtk. 232. §-a alapján a felperes, mint adós számára a kölcsön visszafizetésén felüli kamatszolgáltatást szabadon határozhatták meg. A rPtk. 198. §-ából és 523. §-ából tehát kizárólag a felperesnek a szerződés, azaz az abban vállalt valamennyi szolgáltatás teljesítésére vonatkozó kötelezettsége vezethető le, így ezen

rendelkezések alapján a szerződés kamatfizetést előíró rendelkezésének rPtk. 227. § (2) bekezdésén alapuló semmissége nem következik, a felperes erre alapított érvei súlytalanok, a jogerős ítélet nem jogszabálysértő.

[28] A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmében foglaltakra tekintettel hangsúlyozza – egyetértve a jogerős ítéletben kifejtettekkel –, hogy a támadott kikötés a felperest, mint adóst terhelő speciális kamatfizetési kötelezettségről szól, a felperest ügyleti, késedelmi és kamatos kamat megfizetésére kötelezi, amely pénzszolgáltatás. A pénzszolgáltatás – azon belül az ügyleti, kamatos kamat vagy késedelmi kamat – sem a tárgyát tekintve, sem pedig a teljesíthetősége szempontjából nem minősül lehetetlen szolgáltatásnak. A kamatos kamat lényege, hogy a hitelező az ügyleti kamatot a szerződésben meghatározottak szerint tőkésítheti, azaz az ügyleti kamat tőkévé válik és a továbbiakban maga is ügyleti kamat alá esik. Ez nem jelenti azonban azt, hogy a kölcsönadott összeg nő, a tőkésítés ugyanis azon, hogy ezen összeg kamat címén keletkezik és jár, nem változtat. Önmagában pedig az, hogy egy adott szerződés rendelkezés hátrányos, vagy súlyosan hátrányos valamelyik szerződő fél részére, a szerződéses kötelezettségvállalást nem teszi jogi szempontból lehetetlenné.

[29] A rPtk. 232. § (1) bekezdése alapján ügyleti kamat és kamatos kamat is kiköthető, míg a rPtk. 301. §-a alapján a felek a késedelmi kamat mértékét is szabadon határozhatják meg. Annak vizsgálatára, hogy a felek megállapodása, így a futamidő utáni időszakra vonatkozó kamatos kamat fizetési kötelezettség megfelelt-e ezen jogszabályi rendelkezéseknek, adekvát jogszabálysértés megjelölése hiányában nem volt mód. A másodfokú bíróság a jogerős ítéletében annyit állapított meg, hogy a szerződés teljesítés útján, illetve más módon sem szűnt meg. A megszűnés kérdése azonban egy érvénytelenségi perben nem vizsgálható, figyelemmel arra, hogy az érvénytelenségnek a szerződés megkötésének időpontjában kell fennállnia, így ennek az ügy eldöntése szempontjából nem volt jelentősége.

[30] A felperes által hivatkozott eseti döntések (BH2007. 369., BH1996. 378.) sem támasztják alá a felülvizsgálati kérelemben előadott álláspontot. Mindkét eseti döntés azt rögzíti, hogy a késedelmi kamat mértéke a futamidő lejártát követően az ügyleti kamat és a késedelmi kamat együttes összege a rPtk. 301. § (2) bekezdése alapján. Ezen jogesetek alapját képező tényállásában a felek kamatos kamat megállapodást nem kötöttek. A BH1998. 495. számú eseti döntésben a Legfelsőbb Bíróság pedig éppen azt fejtette ki, hogy az ügyleti kamat után további kamat kikötésének a felek erre irányuló megállapodása alapján nincs akadálya, azonban az adott ügyben a felek között a szerződés értelmezése alapján ilyen megállapodás nem jött létre, mert a futamidő lejárt utáni hátralékos tartozás után csak késedelmi kamatfizetésben állapodtak meg. A másodfokú bíróság döntése tehát ezen jogesetekkel nem áll ellentétben.

[31] Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta, mert az megfelelt a felülvizsgálat tárgyává tett jogszabályoknak.

[32] A Pp. 405. § (1) bekezdése és 364. §-a folytán alkalmazott Pp. 83. § (1) bekezdése alapján az felperes köteles megfizetni az alperesnek a jogi képviselővel felmerült, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése szerint, a kifejtett ügyvédi munkával arányban álló, mérsékelt összegű ügyvédi

munkadíjból álló költségét. Az alperes és jogi képviselője közötti megállapodásban meghatározott ügyvédi munkadíj összegét a Kúria arra tekintettel mérsékelte, hogy az ügy könnyű megítélésű volt, az eljárás korábbi szakaszaiban az ügy bonyolultságához és a per tárgyának értékéhez nem igazodó, kirívóan nagy összegű ügyvédi munkadíj került megállapításra.

[33] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése alapján megfelelően alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

[34] Az ítélettel szemben a felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 407. § (1) bekezdés *d)* pontja zárja ki.

A határozat elvi tartalma

Önmagában az, hogy egy adott szerződéses rendelkezés hátrányos valamelyik szerződő fél részére, a szerződéses kötelezettségvállalást nem teszi jogi szempontból lehetetlenné.

Alkalmazott jogszabályok

A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 227. § (2) bekezdése, 198. §-a, 523. §-a.

Záró rész

Budapest, 2022. március 8.

Dr. Puskás Péter s.k. a tanács elnöke, dr. Csesznok Judit Anna s.k. előadó bíró, dr. Bartal Géza s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

Sz.Sz.

bíróági ügyintéző